

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 17/12/2021.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 736

“CÓ THỂ NIỆM PHẬT VÃNG SANH, ĐÂY LÀ PHƯỚC BÁU CHÂN THẬT”

Phước báu lớn nhất của đời người chính là có thể tự tại vãng sanh. Người thế gian làm tướng danh cao, địa vị tốt, giàu sang là phước báu, là hạnh phúc nhân sinh. Thật ra đó chỉ là thỏa mãn nhu cầu vật chất ở đời thường mà thôi. Cho dù giàu đến đâu, tiền của nhiều đến mức nào thì một ngày cũng chỉ ăn ba bữa, bốn bữa, năm bữa. Dù có bao nhiêu cao lương mỹ vị thì chúng ta cũng không thể ăn no hơn được nữa. Dù nhà to lớn đến mức nào thì buổi đêm chúng ta cũng chỉ cần ngủ trên một cái giường. Nếu buổi đêm phải thức dậy để đổi giường ngủ sang trọng thì giấc ngủ đó rất khổ sở.

Người xưa tu hành nằm trên một chiếc phản một chiều dài 6 tấc, một chiều dài 8 tấc, khoảng 1m2, không thể lăn trên giường. Đời sống của họ luôn ở mức kiểm soát, không để mình tùy tiện, phóng túng. Người thế gian cho rằng đó là cuộc sống khổ sở, hạn chế chính mình, làm khổ mình. Thật ra, người có thể kiểm soát tập khí của mình, có thể kiểm soát khởi tâm động niệm của mình thì mới có thể làm chủ chính mình. Chúng ta không thể kiểm soát tập khí của mình, không thể kiểm soát khởi tâm động niệm của mình, cho nên không thể làm chủ được kiếp sống của chính mình. Rất ít người có thể kiểm soát được chính mình. Chúng ta phải kiểm soát được tập khí của mình, phải kiểm soát được khởi tâm động niệm của mình. Ăn ngủ nghỉ đều chừng mực, vừa đủ, không quá đà. Ăn quá no làm khổ chính mình. **Làm chủ chính mình, làm chủ được tập khí của chính mình mới là người có hạnh phúc nhân sinh.** Nếu chỉ chạy theo thị hiếu, thị dục của mình thì mình chỉ là công cụ mà thôi.

Hòa Thượng nói: *“Người đã ngoài 50 tuổi thì không còn sống được bao nhiêu năm nữa, đáng nhẽ phải làm rất nhiều những việc cần làm, nhưng họ mãi chạy đua, làm những việc làm bất thiện, tạo ác nghiệp, cuối cùng phải nhận quả báo từ những việc làm bất thiện của mình”.*

Chúng ta ngoài 50 tuổi thì không còn sống được bao nhiêu năm nữa. Đáng yêu thương thì hãy yêu thương, đáng bao dung thì hãy bao dung. Chúng ta quá lãng phí, cứ sống trong giận hờn thương ghét. Cuộc sống này chúng ta sống được hài hòa, bao dung, giúp ích được mọi người thì chân thật có Phước. Nhiều người tưởng rằng mình có tài, có quyền lực, muốn giúp ai thì giúp. Nhưng không phải như vậy, phải có phước mới có thể làm những việc giúp ích cho mọi người.

Ngày nào tôi cũng ở trong trạng thái tích cực. Tôi làm được một việc gì đó giúp ích mọi người thì mới cảm thấy ngày đó đi qua một cách có ý nghĩa. Nếu chỉ sống thỏa mãn cho thị dục, thị hiếu của chính mình thì đó là cuộc sống phàm tục không phải là đời sống chân thật hạnh phúc. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền nhân ngày ngày vì

chúng sinh mà lo nghĩ, khởi tâm động niệm, làm bất cứ việc gì đều vì chúng sinh mà lo nghĩ. Đó mới là đời sống chân thật hạnh phúc. Người sống thỏa mãn cho thị dục, thị hiếu của chính mình thì không bao giờ cảm thấy đủ. Ví dụ mình đi xe 10 tỉ, thấy người ta đi xe 100 tỉ, mình không thỏa mãn hài lòng. Mình có chiếc xe 100 tỉ thì người ta đi máy bay. Mình có máy bay thì người ta có máy bay dát vàng. Chúng ta vĩnh viễn không thỏa mãn thị dục của mình.

Nhà Phật có câu: **“Tri túc thường lạc”**. Biết đủ thường vui. Người cứ mãi miết theo đuổi dục vọng, chạy mãi chạy mãi đến lúc hoàn hồn thì đã hết thời gian, không còn kịp nữa. Người học Phật phải hiểu được, phải biết trải qua đời sống của Phật Bồ Tát, trải qua đời sống của Thánh Hiền, đó mới là đời sống chân thật có ý nghĩa. Người thế gian trải qua một ngày, trải qua cả một đời chỉ là để làm đẹp cho cái nhìn của người khác. Thậm chí tu hành cũng vậy, họ nghĩ rằng: **“Mình phải tu hành thật tốt, thật nổi tiếng để nơi đây trở thành đạo tràng tu hành tốt nhất”**. Đây là ý niệm sai lầm.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian đều mong cầu phước báu. Phước báu lớn nhất chính là trường thọ. Nhưng trường thọ phải có trí tuệ. Nếu không có trí tuệ thì tuổi thọ càng cao, nghiệp tạo ra càng nhiều. Đó không phải là phước báu”**. Chúng ta thử nghĩ xem: Có phải là tuổi thọ càng cao mà không có trí tuệ thì càng tạo nghiệp không? Tuổi thọ càng dài thì càng muốn thỏa mãn tập khí của mình. Đa phần tập khí là thỏa mãn tài sắc danh thực thùy, đa phần là hưởng thụ vì bản thân (nhục thân) chứ không phải là hưởng thụ tinh thần.

Hòa Thượng nói: **“Con người tuổi thọ dài ngắn không giống nhau”**. Người xưa nói: **“Nhân sinh thất thập cổ lai hi”**. Người sống đến 70 tuổi đã là hiếm rồi. Người sống đến 70 tuổi được xem là người có tuổi thọ. Người sống chưa đến 70 tuổi thì quá nhiều. Người xưa nói: **“Mạc đãi lão lai phương niệm Phật! Cô phần đa thị thiếu niên nhân”** (Chớ đợi đến già mới niệm Phật! Mò xưa lắm kẻ vẫn đầu xanh). Một ngoài đồng rất nhiều người tuổi trẻ.

Hòa thượng nói: **“Bạn bè, đồng nghiệp cùng trang lứa với tôi có người ra đi lúc 30 tuổi, nhiều người ra đi lúc 40 tuổi. Có người sống đến 80 tuổi, 90 tuổi, 100 tuổi nhưng rất hiếm. Chúng ta mỗi ngày xem tin tức ở trang cáo phó thấy rất nhiều người ra đi lúc 40 tuổi, 50 tuổi. Cho nên các vị nhất định phải hiểu được đạo lý này, sự thật này. Có thể nói, hiện tại con người có thể sống hơn 50 tuổi được xem là trường thọ rồi. Người sống sau 50 tuổi, nếu thông minh phải vì đời sau mà lo nghĩ, phải xem nhẹ đi, phải tan nhạt đi những sự việc của đời này, phải tích cực đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức, nỗ lực phát nguyện niệm Phật cầu vãng sanh”**.

Trong giai đoạn dịch bệnh Covid hiện nay, khắp nơi trên thế giới ngày nào cũng có rất nhiều người chết, có lẽ không còn cáo phó nữa. Chúng ta thấy người ngoài 50 tuổi công thành danh toại, có tiền của địa vị thì bắt đầu cực lực hưởng thụ, cực lực tạo nghiệp. Có mấy ai tỉnh ngộ rằng mình đã hơn 50 tuổi rồi thì phải biết vì người đời sau mà lo nghĩ. Biết vì người đời sau mà lo nghĩ thì phải đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức, vì nhân gian này mà tạo phúc.

Hòa Thượng khi bước qua 50 tuổi Ngài đã rất nỗ lực tu hành. Khi Ngài qua 40 tuổi, Ngài đã **“tam bất quán”**, tích cực đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức, tiến đến khởi tâm động niệm không có ý niệm bất thiện, không có ý niệm chiếm tiện nghi của người, chỉ khởi ý niệm vì lợi ích chúng sanh. Ngoài câu niệm Phật thì Ngài chỉ khởi ý niệm vì chúng sinh, không có ý niệm cải thiện đời sống cá nhân của mình để hưởng thụ. Chúng ta thì còn đang tích cực đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức ở hành động mà còn chưa làm được.

Sáng nay, tôi bỗng nhớ đến một Cô giáo đã xin nghỉ việc khỏi Hệ thống. Không biết cô ấy hiện nay sống ra sao. Trong giai đoạn dịch bệnh Covid như hiện nay, đội ngũ giáo viên nhân viên trong Hệ thống của chúng ta vẫn nhận được hỗ trợ, trợ cấp từ Nhà trường. Nhiều nơi không có được chế độ chính sách như vậy nên cuộc sống của mọi người rất khó khăn.

Hòa Thượng nói: **“Người mà biết nghĩ đến việc đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức, tích cực niệm Phật vãng sanh thì tiền đồ là một mảng sáng lạn. Nếu sau 50 tuổi mà vẫn xem trọng danh vọng lợi dưỡng thì quá mạo hiểm! Bạn thử nghĩ xem, bạn còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa?”**. “Tiền đồ” là kiếp sống hiện tại, tương lai của mình và kiếp sống của đời sau, một sự chuyển sanh.

Lời dạy của Hòa Thượng rất bình dị, nhưng giúp chúng ta thật sự phản tỉnh. Chúng ta có thể sống được bao nhiêu năm nữa mà đi tranh giành đoạt lợi, tham quyền cố vị, tích chứa nhiều của cải vật chất? Chúng ta hãy vì nhân gian này mà tạo phúc! Sau 50 tuổi, chúng ta phải tích cực làm việc thiện. Cho đi là được, không phải là mất, gọi là **“tái tạo phước báu”**. Nhà Phật có câu: **Người có trí biết biến vật chất thành phước báu. Người vô trí tích cực đem phước báu biến thành vật chất. Chúng ta không mang theo được thứ gì, chỉ mang theo nghiệp tùy thân.**

Chúng ta cố gắng kiếm nhiều tiền của, tích chứa tiền của mà không biết biến nó thành phước báu. Phước báu có thể hưởng ở bất cứ nơi nào. Người xưa dạy: **“Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước”**.

Hòa Thượng nói: **“Người có tuổi thọ thì phải có trí tuệ, nếu không có trí tuệ thì chỉ tạo nghiệp”**. Ngài nhắc chúng ta: **“Có thể nói, hiện tại con người có thể sống hơn 50 tuổi được xem là trường thọ rồi. Người sống sau 50 tuổi, nếu thông minh phải vì đời sau mà lo nghĩ, phải xem nhẹ đi, phải tan nhạt đi những sự việc của đời này, phải tích cực đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức, nỗ lực phát nguyện niệm Phật cầu vãng sanh”**.

Người thế gian cố tranh danh đoạt lợi để thỏa mãn cuộc sống giàu sang. Chúng ta sau 50 tuổi không phải sống giàu sang về vật chất mà phải sống cuộc sống giàu sang về trí tuệ, giàu sang về phước báu. Rõ ràng thế gian, hay xuất thế gian đều nói: **Người sống nhờ phước báu, chứ không phải là người sống nhờ vật chất. Người có đầy đủ vật chất nhưng không có phước báu thì cũng sớm trở thành cơ hàn.**

Có hai ông bà có một đứa con trai, cả cuộc đời vất vả mới xây dựng được một căn nhà khang trang. Người con trai nói: **“Con lớn rồi, con cần công danh sự nghiệp. Ba Mẹ phải để cho con đứng tên ngôi nhà để con làm**

ăn”. Ông Bà nghe theo lời của con trai, sang tên ngôi nhà cho con trai. Một ngày nọ, người con trai thông báo ngôi nhà đó đã được bán, người ta sắp đến nhận nhà. Hai ông bà lúc đó thất kinh hồn vía, nhận ra mình có quái tử chứ không phải là quý tử. Họ phải chuyển đi thuê một căn nhà trọ rộng khoảng 20m², ngày ngày gặm nhấm tuổi già khổ đau. Họ bỗng chốc phải sống nhờ sự trợ cấp. Một chị cũng đang sống giàu sang trong một ngôi nhà 3 tầng. Người chồng yêu cầu bán nhà để mua nhà khác. Chị ấy nghe theo. Sau khi họ bán nhà, người chồng ôm tiền đi mất, bỏ lại 3 mẹ con. Hai đứa con của chị ấy đưa thì đưa đòi đi theo đoàn hát, đưa thì bỏ học chơi game, gia đình tan nát.

Người trí phải biết đem vật chất chuyển thành phước báu. Người không có trí tuệ thì đem phước báu trở thành vật chất. Chúng ta không mang theo được bất cứ thứ gì, chỉ mang theo nghiệp mà thôi.

Hòa Thượng nói: *“Phước báu lớn nhất của đời người không phải là tiền của, không phải là tuổi thọ. Người thế gian mong cầu tiền của, mong cầu tuổi thọ. Đó chỉ là giả, là một mảng không. Người chân thật tu hành không mong cầu tiền của, không mong cầu tuổi thọ. Cả đời tôi chưa từng mong cầu trải qua đời sống phú quý, chưa từng mong cầu tuổi thọ. Cả đời tôi chỉ cầu trí tuệ, chỉ cầu vãng sanh. Bởi vì tôi biết được có thể niệm Phật vãng sanh, đây mới là phước báu chân thật. Những thứ vật chất thế gian chỉ là giả, chỉ là tạm thời”*.

“*Cầu trí tuệ*” là tích cực xa lìa tập khí xấu ác. Nhiều người cầu xin Phật ban cho trí tuệ nhưng không chịu làm. Chúng ta hãy làm một trắc nghiệm. Chúng ta múc nước sông vào chậu nước, thả một cục phèn chua vào chậu nước đó thì nước ở phía trên rất trong, nước ở phía dưới rất đục. Khi tâm chúng ta không còn tự tư tự lợi, không còn danh vọng lợi dưỡng, không còn ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần, không còn tham sân si mạn thì trí tuệ mới phát sanh.

Hòa Thượng nói: *“Tôi chỉ cầu trí tuệ, chỉ cầu vãng sanh”*. Tất cả khởi tâm động niệm Ngài đều vì chúng sanh mà lo nghĩ, làm mọi việc thiện mà không dính mắc ở trong tâm. Như vậy mới là cầu trí tuệ, cầu vãng sanh. Người ta đọc bài hồi hướng rất dài để mong cầu vãng sanh nhưng tập khí xấu ác còn nguyên. Khi ta chết, dù tiền muôn bạc vạn cũng không mang theo đi được một đồng xu nào, chỉ mang theo nghiệp thiện, nghiệp ác mà mình đã tạo. Người thế gian tích cực tranh danh đoạt lợi, tích cực tạo nghiệp để có nhiều tiền của, nhiều của cải vật chất. Vậy thì rõ ràng đó là người không có trí tuệ.

Hòa Thượng đi đến đâu cũng làm biểu pháp. Họ làm pháp hội, thuê những hội trường lớn rất đắt tiền để làm cho buổi lễ trở nên long trọng, nổi tiếng. Họ tiếp nhận rất nhiều sự cúng dường nhưng Hòa Thượng vô can. Ngài chỉ đến đó để giảng pháp. Hòa Thượng nói: *“Họ cho tôi pháp tòa. Tôi nói những điều cần nói”*. Sau khi nói xong, Ngài thanh tịnh ra đi mà không nhận bất cứ một xu. Cả đời Ngài luôn luôn hi sinh phụng hiến. Trước đây, tôi không hiểu điều này. Tôi tưởng rằng pháp hội nào có Hòa Thượng là do Ngài tổ chức nên tôi tích cực cúng dường. Thật ra Hòa Thượng không hề liên quan đến những sự cúng dường đó.

Học Phật là phải thật học, thật làm. Chúng ta đã học được hơn 700 đề tài rồi. Nhiều người thức dậy sớm nghe giảng, tưởng chừng rất lý giải, rất tâm đắc nhưng cuối cùng tập khí còn nguyên. Ngài Lý Bình Nam nói: **“Đáng đọa lạc như thế nào thì phải đọa lạc như thế đó. Đáng sinh tử như thế nào thì phải sinh tử như thế đó”**. Học Phật như vậy thật là oan uổng, không nhận được lợi ích gì.

Hòa Thượng tích cực cầu trí tuệ, cầu vãng sanh nhưng những người đi theo Ngài không có mấy người làm được như Ngài. Có người hỏi: **“Con làm thế nào để đi theo Hòa Thượng”**. Hòa Thượng trả lời một câu khiến chúng ta cảnh tỉnh: **“Những người đi theo tôi không có thành tựu. Những người ở xa tôi có thành tựu, những người nghe pháp tôi nói trên mạng thì thành tựu. Các vị đừng nghĩ đến việc đi theo tôi! Muốn có thành tựu thì chính mình phải thật học, thật làm! Trong Phật pháp, không phải là nương nhờ hào quang, nương nhờ sức ảnh hưởng mà có được thành tựu”**.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!